

Η ΕΠΑΥΛΙΣ ΤΗΣ ΟΖΕΡΑΙΗΣ.

(Συνέχεια ἀπὸ φυλλαδ. 60.)

— Ραβινότε, αὐτὸς εἶνε ἐναντίον τῶν συμφωνιῶν μας! εἰσθε βέβχιος... .

— Ἀφοῦ σᾶς λέγω ὅτι εἴμαι βεβαιότατος; . . . Ή μήτηρ καὶ δικῆς κοιμῶνται μόνοι ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ κυρίου. Ἀφοῦ λοιπὸν διηυθέτησα καλῶς τὸ πρᾶγμα, ηὔλητος νὰ κρίνω ἐγὼ δὲδιος περὶ τοῦ ἀποτελέσματος . . . ἔκκιναν δὲ ὡς φωσφόρα . . . Μετὰ δέκα λεπτά ἡ θερμότης ἦτο τοικύτη, ὥστε αἱ ψελλοὶ τῶν δωματίων των ἔθραντο ὡς τὰ κάστανα εἰς τὸ πῦρ. "Αν ἡσαν ἐντδε, θὰ ἀπέθανον πρὶν ἐντητωσι;" βλέπετε λοιπὸν ὅτι αὐτὸς ἦτο καλλίτερον σχέδιον ἢ τὸ ἄλλο . . . Τέλος πάντων, διτι ἔγεινεν ἔγεινεν . . . "Τπάγετε νὰ ἴδηται τοὺς ὑπηρέτας καὶ ὑπηρετρίας ἐκείνας πῶς γείνουσιν ἐκ τοῦ τρόμου των, ἀντὶ νὰ δράμασιν σὶς βοήθειαν. . . Οἱ ὑπηρηλοὶ! ἐκοιμῶντο τόσον βαθέως, ὥστε μόλις ἐξύπνησαν ὅταν τὸ πῦρ ἔθρεμμαν τοὺς πόδας των, πολλοὶ δὲ καὶ ἐφολογίσθησαν ὡς ὅρνιθες . . . ἔμειναν ἄγνου κόμης καὶ βλεφαρίδων.

— Καλὰ, 'Ραβινότε! ἀλλὰ δύνασαι ν' μ' εἴπῃς ἂν ἄλλος τις ἡτον ἀπόψε εἰς τὴν ἔπαυλιν καὶ . . .

— Σᾶς ἐπαναλαμβάνω, ὑπέλαθεν ἐκείνος γαμπλάνων τὴν φωνὴν, διότι ἤκουε τοὺς ὑπηρέτας τοῦ πύργου τρέχοντας μὲ μεγάλον κρότον, ὅτι πάντα τὰ ἐν τῇ κατοικίᾳ ἀπωλέσθησαν . . . 'Αλλ' ἀς ὑπάγω, ἐπειδὴ ἔρχονται . . . Μὴ λησμονήσητε ὅμως αὐτοῖς, αὐθέντη, νὰ τακτοποιήσωμεν τὴν λογαριασμόν μας.

Καὶ ταύτοχρόνως ὁ ἔθιλιος αὐτὸς ἐτράπη πρὸς τοὺς θάμνους καὶ ἐγένετο ἄφραντος ἐν μέσῳ αὐτῶν, πρὶν οἱ ἐργόμενοι δυνηθῆσι νὰ τὸν παρατηρήσωσι.

— Λοιπὸν τὰ πάντα ἐτελείωσαν! ἐψιθύρισεν δ Γρανσάμ μὲ πένθιμον φωνὴν . . . Καὶ ἐκείνη διμοίως! . . . ἡ δυστυχία! . . . 'Αλλ' αὐτὴ μὲ ἐμίσει καὶ μὲ ἐπρόδιδεν. . . "Ας ὑπάγω νὰ ἴδω . . .

Καὶ βαδίζων ἐσπευσμένως, ἀφίκετο εἰς τὸ θέατρον τῆς πυρκαϊᾶς ὀλίγον πρὸ τῶν ὑπηρετῶν τοῦ πύργου, οἵτινες ἐνάδιζον βραχέως, ἔνεκκα τῶν διαφόρων φορτίων, τὰ ὅποια ἔφερον.

Η μεγαλοπρεπὲς ἔπαυλις τῆς Ὁζεραΐνης, ἡτις ἐθυμαίζετο παρὰ πάντων, παρίστα τὴν στιγμὴν ἐκείνην θέσαμε φρικώδες καὶ συγκεχυμένον. Αἱ φλόγες ἐλυμαίνοντο τὸ κύριον οἰκοδόμημα, ὡς καὶ παρακείμενόν τινα οἰκοδόλων, καὶ ὑπερέβαινον κατὰ πολὺ τὰς ὑψηλοτέρας κορυφὰς τῶν μεγάλων

πτελεῶν, αἴτινες ὑπῆρχον εἰς τὸ μέσον τῆς αὐλῆς. Εἰς τὴν φρικώδη λάμψιν τὴν ὅποιαν διέχει τὸ πῦρ, ἐφάνοντο πετῶντα πανταχόθεν πλήθη κατοικιδίων πτηνῶν, ἐκπεπληγμένων ἐκ τῆς ἀσυνήθους ἐκείνης σύνταχγάσεως. Οἱ ὑπηρέται ἐπίστησεπευδόν νὰ ἀνοίξωσι τοὺς σταύλους, ἵνα κανεκλεισμένα πρόβατα καὶ βόες, καὶ τὰ ζῶα ταῦτα περίτρομα ἐξῆρχοντα βελαζόντα καὶ μυκώμενα. Οἱ κάτοικοι τῆς ἐπαύλεως, θρίγυσυνοι, ἐφόναζον ὅλαπλους, γυναῖκες οἵδεν νὰ κάμωσι πρὸς κατάσθεσιν τοῦ πυρὸς, καὶ ἔφευγον ὅλαπλαζόντες. Αἱ δὲ σπερχαξιάρδιοι αὐτοὶ κραυγάζοι, ὁ μυκηθμὸς τῶν ζῶων, ὁ βρόμος τῶν φλοιογόνων, ὁ θέριθος τῶν κατεπιπτόντων ξύλων, ἀπετέλουν τρομερὰν ἀρμονίαν, τὴν διποίκην διέκοπτεν ἐκ διαλημμάτων διούζων ἀνεμούς.

Μ' ὅλον ὅτι τὰ ἀποτελέσματα τῆς πυρκαϊᾶς ἡσαν καταπληκτικά, ἡτον ἐν τούτοις εὔκολον νὰ πεισθῇ τις ὅτι διὸ ἀμέσου συνδρομῆς ἐδύνατο ἐπανασθῆτως νὰ ἐλαττώσῃ τὴν δρμήν της. Ἀναμφιθέλως δὲν ἐπρόκειτο πλέον περὶ τῆς σωτηρίας τοῦ κυρίου οἰκοδομήματος ἢ τῶν παρακειμένων ἀχυρώνων, ὅλλα τὰ ὅλλα κτίρια ἔμενον εἰσέτι ἀνέπαφα, καὶ ἀποκοπομένης τῆς συγκοινωνίας αὐτῶν, εὔκολον ἦτο ν' ἀπομονωθῇ τὸ πῦρ ἐν μόνῳ τῷ κυρίῳ οἰκοδομήματι. Κατ' εὐτυχίαν, ὁ ἄνεμος, δοτεὶς ἐπηγένετο τὰς φλόγας, ἐδίωκεν αὐτὸς πρὸς ἀντίθετον διείσθιμον τοῦτο ὅμοιος δὲν ἡθελήσει κατὰ πρῶτον νὰ παρατηρήσῃ ὁ κύριος τῆς Ὁζεραΐνης, δοτεὶς ἀμα ἐλθὼν εἰς τὴν αὐλήν, ἔφερεν ἀπλήστως τὰ βλέμματα πρὸς τὰ παράθυρα τοῦ δωματίου, ἐνῷ κατώκει ἡ Σουσάννα καὶ ὁ Διονύσιος. Τὸ πῦρ ἐλυμαίνετο ἥδη τὰ περιθώρια τῶν παραθύρων.

— Δὲν μὲ τὴν πάτησαν! ἐψιθύρισεν ὁ Γρανσάμ οὐτὲ σατανικοῦ μειδιάματος.

Καὶ ἐπροχώρησε πρὸς τοὺς ὑπηρέτας τῆς ἐπαύλεως, οἵτινες εἰς τὴν θέαν του, συνῆλθον περὶ οὕτον. Ἡθέλησε νὰ τοῖς διμιλήσῃ καὶ ἀπευθύνῃ τὰς ὑποκριτικὰς ἐνθαρρύνσεις του, ἀλλ' αἱ κραυγὲς τῶν γυναικῶν καὶ τῶν ὑπηρετῶν ἐκάλυψαν τὴν φωνὴν του· ἐπύξησαν δὲ τὸν θέριθον τότε οἱ ἀρχόμενοι ὑπηρέται τοῦ πύργου. "Τηγανινον, τηρηντο, θρώτων ὄλληλους καὶ δὲν ἡσευρον πόθεν ν' ἀρχίσωσι.

— Σώσατε ἐν πρώτοις τὴν καλὴν κυράν μας, τὴν Σουσάνναν! ἐκραύγαζεν ἡ Λουζίωντ τρέ, ουσα τῆδε κάκεισε.

— Πρέπει νὰ συνδράμωμεν τὸν κύρ Διονύσιον, ἔλεγον ἄλλοι. Καὶ ἐκεῖνος δὲν ἦτον οὐθελε μᾶς συνδράμει! — Ξέχθησαν! ἑκάπταν! ἐδόων ἔτεροι οὐφούντες τοὺς ὀφθελμοὺς πρὸς τὸν εὐρανόν. Οὐθέδες νὰ ἔλεπθῃ τὰς ψυχάς των.

Ἐγὼ τῷ μέσῳ τῆς ἀταξίας καὶ τοῦ καταπληκτικοῦ τούτου θορύβου, ταχὺ κάλπασμα δύο ἵππων ἡκούσθη ἐκ τοῦ μέρους τῆς παρόδου. Ταύτοχρόνως δὲ τὰ τῆρες κάπεις διεισκορπισμένα ζῶα, ἔτρεξαν πρὸς τὰ ὄπιστα καὶ δύο ἵπποις εἰσῆλθον εἰς τὴν αὐλὴν μὲτα ταχύτητα ἀστραπῆς. Οἱ ἵπποι των ησαν πλήρεις ἀρροῦ καὶ αἷματος, αὐτοὶ οἱ ἔδιοι ησαν ἀσκεπτεῖς τὴν κεφαλὴν καὶ μὲτὰ ἐνδύματά των ἐν μεγίστῃ ἀταξίᾳ τὸ δέ ἀνάκλασμα τῶν πυρκαϊδῶν ἐπὶ τοῦ προσώπου των, ἐδίδεν εἰς αὐτοὺς χαρακτῆρα ἔξαλλον.

Ἐρήμηθησαν κάτω τῶν ἵππων των, οὓς παρήτησαν ἐπειτα εἰς τὴν διάκρισίν των, καὶ προύχωρησαν ἄνευ δισταγμοῦ πρὸς τὸν πρώτιστον ὅρμον τῶν χωρικῶν· οἱ δύο δὲ οὗτοι ἵπποις ησαν ὁ Διονύσιος καὶ ὁ Ἀλφρέδος.

Ἀναγνωρίσαντες ἐκεῖνον τὸν ὅποιον ὑπέθετον νεκρὸν, πάντες οἱ παρεστῶτες ἔξεπεμψαν ἐνθουσιαστικὰς καὶ θορυβώδεις ζητωκραυγάς· πινές δὲ ἔπεισαν νὰ ῥιφθῶσιν εἰς τὰς ἀγκάλας των καὶ τοὺς ἀσπασθῶσιν.

— Εἶναι αὐτὸς, ἔλεγον, ὁ κύριός μας... Τῷ ὄντι εἶναι αὐτὸς... Μήπως οἱ γενναῖοι ἀνθρώποι ἀποθνήσκουσιν οὕτω;...

— Σιωπή! καὶ εἰς ἔργασίαν, τέκνα μου, ἀνέκραζεν ὁ Διονύσιος μὲ φωνὴν ἡλικράν... Αὕτηριον ὄμιλονμεν... Ἐμπρός... πελέκεις... καὶ κρημνίζετε παντοῦ... Θυρρός! καὶ μὴ μένωμεν μὲ χείρας νεκράς!

Οἱ Δουκλέρην δίψας βλέψμα ταχὺ ἐπὶ τῆς πυρκαϊκῆς, ἐνόπιον εὐκόλως πῶς ἐπρεπε νὰ τὴν προσέξλαμει.

— Διονύσιε, ἀνέκραζε δεικνύων τὸ οἰκοδόμημα ὅπερ ηὑρίσκετο μεταξὺ τῆς πρὸς κατοικίαν οἰκίας καὶ τῶν εὑρειῶν ἀποθηκῶν, ἢν θέλῃ νὰ μὲ ἀκόσσης ἢς ἀρχίσωσιν ἀπ' ἐκεῖ... ἢς κόψωσι τὴν δροσὴν ἐκείνην...

— Ναι! μάλιστα! ἐμπρός! Όλοι ἐπὶ τῆς ὁροφῆς... Φέρετε πελέκεις! κλίμακας! καὶ μὴ τὰ χάνωμεν!... Αρκεῖ έτοι ζημία ἔγεινε.

Καὶ ἔλαθε μίαν κλίμακα διὰ νὰ φάσῃ εἰς τὴν ὁροφὴν τοῦ οἰκοδομήματος ὅπερ ἐπρόκειτο νὰ κατατρέψωσιν. ‘Ο λουκλέρκ ἀφ’ ἐτέρου ἐφρίψε τὸ

ἱμάτιόν του μακρὰν καὶ ὡπλίσθη μὲ ἔνα πέλεκυν διὰ νὰ τὸν συνδράμῃ εἰς τὰς προσπαθείας του. Ή μεγαλητέρα δὲ ἐνεργητικότες ἔβασιλευεν ἥδη μεταξὺ τοῦ τέως ἀνωφελοῦς καὶ χάλινοτος πλήθους ἐκείνου, διότι ή παρουσία δύο ἐνεργητικῶν ἀνδρῶν ἐνέπενετο θάρρος εἰς πάντας καὶ ἔκαστος ήτοι μάζετο νὰ ἐργασθῇ μετὰ ζήλου.

Ο Γρανσάμ βλέπων αὐτοὺς αἴφνις ἐμφάνιζομένους, ἥσθιόνθη εἰς τὴν καρδίαν του δέσματάν μάχαιραν· κατέρρυγε λοιπὸν, ὅλως ἐξησθενημένος εἰς τὴν σκιάν τῶν μεγάλων δένδρων, ἀτίνα οὐφούντο ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἐπαύλεως, καὶ προσεπάθησεν ἐκεῖ νὰ συνέλθῃ ἐκ τῆς τρομερᾶς δυσθυμίας, θιν τῷ ἐγέννησε τὸ ἀπροσδόκητον τούτο συμβεβηκός· ὃν διμώς λίαν εἰθισμένος δπως περιστέλλῃ τὰ πάθη του, δσω ζωρὰ καὶ ἀνησυχημένος ταῦτα, καὶ ἐννοῶν συνάμα διετοπεικεῖται τὰς ἐνεστώτας περιστάσεις νὰ δειξῃ θάρρος, προσηλθεν ἀπερατήρητος εἰς τὸν Λαμέρτον, δστις, πεφορτωμένος· βαρεταν κλίμακα, διηημύνετο πρὸς τὸ θέατρον τῆς πυρκαϊκῆς τόσῳ ἐλαφρῶς; εἰςφέρε πακιδικόν τι ἀθυρμάτιον. Περιουσιασθεὶς λοιπὸν αἴφνις, εἶπε πρὸς τὸν ἀγρονόμον μὲ θήθος σοβαρὸν καὶ περίλυπον,

— Ιδοὺ μεγίστη δυστυχία, κύρ Δαμέρτε, καὶ... Δὲν ἐδυνήθη διμώς νὰ τελειώσῃ τόσον τὸ βλέμμα, δπερ ἔξικονταις κατ' αὐτοῦ δ Διονύσιος ητον ἀπειλητικόν.

— Βλέπεις τί ἔκαμεν δ ‘Ραβινότος! ἀπεκρίθη ἐκεῖνος ἀγρίᾳ τῇ φωνῇ· Ἀλλ’ ὑπομονή! Θα ἐπανίδωμεν ἀλλήλους... ἔκαστον πρᾶγμα ἔχει τὸν καρόν του!

Καὶ ἔτρεξε πρὸς τὸ οἰκοδόμημα, χωρὶς νὰ δώσῃ ἔτερόν τι σημεῖον προσοχῆς εἰς τὸν ἔνοχον κύριον του.

Ο Γρανσάμ ητον ως ἐννεὸς, ἀλλ’ ὄφειλε νὰ διατεκδάσῃ τὴν ταρχήν του δσω ἐδύνατο, ίδων εἰς ἔλαγιστην ἀπ' αὐτοῦ ἀπόστασιν ἔτερόν τινα, δστις τὸν παρετήρει μετ' ἐκτάκτου προσοχῆς. Ο δυστυχής δὲν ἀνεγνώρισε τὸν Δουκλέρκ, ἀλλὰ βλέπων ἐν αὐτῷ μάρτυρα ἀδιάκριτον τῶν ἀπελάτῶν τοῦ ἀγρονόμου του, δπέλαζεν ἡλλοιωμένη τῇ φωνῇ.

— Τί θέλει νὰ εἰπῃ δ πτωχὸς αὐτὸς Διονύσιος; Νομίζω δτι τὸ λυπηρὸν αὐτὸ γεγονός τοῦ διεστρεψε τὴν κεφαλὴν... Σεῖς, φίλε μου, δύνασθε νὰ μοι ἐκφράστε...

— Δὲν εἰμαι φίλος σου, Κάρολε Γρανσάμ, ἀνέκραζε ζωρῶς δ Δουκλέρκ. Γνωρίω πλέον τὶ ἔ-

πάθεν ὁ Γουστάφος διὰ νὰ σᾶς δώσῃ τὸ ὄνομα πρὸς τὸν πύργον ὅδὸν, χωρὶς οὐδὲτι νὰ παρατητῆσῃ τὴν ἀναγώρησίν του.

Καὶ ὑπὸ λύσης παραφερόμενος ὑψώσεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ συζύγου τῆς Ἀδελαΐδος τὸν πέλεκυν ὃν ἔκρατει ἐν ταῖς γροσίν ἀλλὰ κατεβίβασεν αὐτὸν ἀμέσως, καὶ φοβούμενος μὴ ὑποχωρήσῃ τὸν παιρασμὸν, ἔτρεξε νὰ ἐνωθῇ μετὰ τῶν ἐργαζομένων.

Ο Γραναζὺ ἐνόησεν ἦδη ὅτι εἶναι χαμένος ὅλα του τὰ τρομερὰ μυστικά εἰχον ἀποκαλυφθῆ, καὶ, καθ' ὃν χρόνον ἐνόμιζεν ὅτι ἐθειάμενος, εὐρίσκετο εἰς τὸ βάθος ἀδιεξόδου ἀδύστου. Ή νοσηρὰ φύσις του, κλονισθεῖσα ὑπὸ τοσούτων ταραχῶν, ἔξηστήν την ἐλοσχερῶς, ὁ νοῦς του ἐταράχθη καὶ σκοτιδινίασί τις τὸν κατέλασσεν ὅλα τὰ ἀντικείμενα ἐστρέφοντο περὶ αὐτὸν καὶ ἀπερίγραπτος βόλυνος ἀντήχει τοῦ τὰ ὕτα του. Ή πυρκαϊὰ αὕτη, ὁ κρότος ἐκείνος τῶν κτυπώντων ἀδιακόπως τὴν στέγην πελέκεων, οἱ ἀνθρώπινοι ἐκεῖνοι μορφαὶ, αἴτινες διήρχοντο ἐν τρόμῳ πρὸ τοῦ φλεγομένου οἰκοδομῆματος, ἐλάμβανον ἐν τῷ πνεύματι του μέγεθος τεράστιον, γιγαντιαῖον. Ἐνόμισεν ὅτι εὐρίσκετο εἰς τὸν ἄδην, παρευρισκόμενος εἰς χορὸν δαιμόνων. Ὡπέλασεν ὅτι μετεπέφρην διὰ μιᾶς εἰς ἄλλον κόσμον, ἔνθα πὰ πάντα ἦσαν θόρυβος, βάσανος, ἀπελπισία.

Ἐν τούτοις τὸ λογικόν του ἔκαμε τελευταῖον ἀγῶναν ὅπως ἀντιστῆ πρὸς τὰς ἐνεργείας τῆς τεταραγμένης φαντασίας του. Ή ὄπτασίχ ἔπαιστε καὶ τὰ ἀντικείμενα ἔλασθον ὅλιγον κατ' ὅλιγον τὰς ἀληθεῖς των θέσεις καὶ σχήματα. Τὸ αἷμα ἤρεχτο αὖθις κυκλοφοροῦν εἰς τὰς φλέβας του, καὶ ἐδύνατο ἀκόμη νὰ θεωρήσῃ σχεδὸν ψυχρῶς τὴν θέσιν του.

Μία ἐλπὶς τῷ ὑπελείπετο ἀκόμη ἐγνώριζον βεβίωσίς πάντα, ἀλλὰ αἱ ἀποδείξεις ἔλειπον διότι ἐνόμιζεν ὅτι ἡ Καλὴ Γυναικὸς καὶ ἡ Ἀδελαΐτης ἀπωλέσθησαν ἐν τῇ πυρκαϊᾷ. Καίτοι δὲ οὐδὲν ἐδύνατο νὰ τῷ ἐπικυρώσῃ τὴν ιδέαν ταύτην ἐν τούτοις αὐτὸς ἐφαίνετο ὅλως πεπεισμένος. Ἐνόμιζεν ὅτι ἐκλειπούσων τῶν δύο ἐκείνων γυναικῶν, οἱ δόλιως ἐδύναντο νὰ ὑπάρξωσι κατ' αὐτοῦ ἐπαρκεῖς ἀποδείξεις καὶ ητοιμάζετο νὰ ὑποστηρίξῃ κατὰ τῶν ἄλλων ἀντιπάλων του ἀγῶνα φρικώδη.

Προκύνθεις ὅλιγον ἐκ τῶν σκέψεων τούτων, ἀπεφάσισε νὰ ἐπανελθῇ εἰς τὸν πύργον. Ο σκοτός του νὰ φανῇ εἰς τὴν ἔπαιλιν ἐπετεύχθη, ὥστε εἶγεν ἀνάγκην ἀναπαύσεως πλέον. Ἐλαβε λοιπὸν τὴν

καθ' ἣν δὲ στιγμὴν ἐξήρχετο τῆς αὐλῆς, δύο γυναικες ἐφάνησαν προχωροῦσαι βραδέως ἐν τῷ σκότει ἀλλ' αἴφνης λάμψις τοῦ πυρὸς ἀνταυγασθεῖσα ἐπὶ τοῦ προσώπου των, ἐδείξεν εἰς τὸν Γραναζὺ τὴν Σουσάνναν καὶ τὴν Ἀδελαΐδα.

Ο δυστυχὴς ἐστάθη ὡς κεραυνόπληκτος ἀλλὰ καὶ ἡ Ἀδελαΐτης, ἀνγγυνωρίσασα αὐτὸν, ἐρίσθη πρὸς τὰ ὄπισθεν, ἐκπέμψας κραυγὴν τερόμου, ἐνῷ ἡ Σουσάννα δι' ἀπειλητικῆς χειρονομίας τῷ ἐδείκνυε τὸν οὔρχοντα.

— 'Γάρχει λοιπὸν θεός! ὑπετονθόρισεν ὁ ἄθλιος τρίζων τοὺς ὄδοντας.

Καὶ ἤρχισε νὰ τρέχῃ πρὸς τὴν πάροδον, ἐκπέμπων κραυγάς, ὄμοις πρὸς ἐκείνας τὰς ὄπαλας ἄλλοτε ἐξέπεμπον οἱ δαιμονίζομενοι. Οὔτε ἡ Ἀδελαΐτης, οὔτε ἡ Σουσάννα ἔλασθον τὴν ιδέαν νὰ τὸν ἀκολουθήσωσι, καὶ ἐν τούτοις ἐκείνος ἐνόμιζεν ὅτι ἀκούει τὸ βηθμά των τρέχον ὄπισθεν του, τὴν φωνὴν των βοῶσαν ἐξοπίσω του. Λί δυνάμεις του ὡς ἐκ μαγείας εἰχον ἐκατονταπλασιασθῆ, καὶ αὐτὸς, δ πρὸ μικροῦ τοσοῦτου ἀσθενής καὶ ἀδύνατος, ἔτρεγεν διὸ δορκάς, πηδῶν χάνδακας καὶ θάμνους. Ἐνόμιζεν ὅτι τὸν κυνηγᾶ ὁ Ἀλφρέδος Δουκλέρκ μὲ τὸ στίλβοντα πέλεκυν, ἡ σκιὰ τοῦ Γουστάφου δὲ Σανγκούδην μὲ τὸ πύρινον ψλέμψα της, ἡ Σουσάννα μὲ τὸ ἀπειλητικὸν πρόσωπόν της, ἡ Ἀδελαΐτης, δ 'Ιαβίνότος, δλα ἐνὶ λόγῳ τὰ θύματα καὶ οἱ συνένοχοι του. Ἐπειτα τῷ ἐφάνη ὅτι ἡ πυρκαϊά αὐτὴ μὲ τὰς φρικώδεις φλόγας της, μὲ τοὺς καυστηροὺς σπινθῆράς της, μὲ τὴν καταβιθρώσκουσαν δρμάν της τὸν κατεδίωκεν ἐπίσης. Ἐνόμιζεν ὅτι περικυλοῦται ὑπὸ πυρός. 'Ο ἄηρ, διὸ ἀνέπνεεν, ἦτο καυστικός καὶ κατάραι προφερόμεναι ἀπὸ χίλιων ἐξωγηγμένα στόματα καθιστάντο ἐπὶ μάλλον καὶ μᾶλλον ἀνυπόφοροι. Τὰ ἐνδύματά του ἦσαν ἐσχισμένα, τὸ στῆθος του ἐπινευτίχ, δ ἴδιως ἔδεχε τὸ πρόσωπόν του, ἀφοιλευκοσιδεῖς ἐφαίνοντο εἰς τὸ ἄκρον τοῦ στόματός του, καὶ ἔτρεχε πάντοτε μετ' ἀκτασχέτου φρενάτιδος, ἦτις πρυτάρχετο ταύτοχρόνως ἐκ τρόμου καὶ λύσης, ἐκ πυρετοῦ καὶ ἀπελπισίας.

Τὴν ἐπιοῦσαν τὸ πρῶτη, τὸ πῦρ εἰχεν διοσχερῶς περιστελῆ, καὶ ἡ ἔπαιλις τῆς Οὔεραις παρίστα θέρμα λυπηρόν. 'Η ὑπὸ τοῦ Διονυσίου κατεχομένη οἰκία καὶ δ παρκείμενος χορτοβολῶν εἶχεν ἀποτεφρωθῆ, ἐμειναν δὲ μόνον τοῖχοι τινὲς καὶ ἀμορ-

φα ἐρείπια, ἃς ὡν ἀνεθιθέωσκετο εἰσέτι ἅπλετος καπνὸς, ὅλα δὲ τὰ λοιπά κτίρια ὥντη ἀξία ἦτο σημαντική, καὶ ἄτινα περιεῖχον πολυτρίθμους προμηθείς, εἶχον σωθῆναι. Οἱ βόες καὶ τὰ πρόβατα εἶχον ἥδη εἰσέλθεις εἰς τοὺς σταύλους τῶν, καὶ τὰ δυστυχῆ κατοικίδια πιπηλά, ἄτινα τὴν παρελθοῦσαν νύκτα εἶχον τοσοῦτον καταπλαγῆ, περιεφέροντο εἰς τὴν αὐλὴν πειριχαρῆ. Αἱ ἀρχαῖαι δρῦς αἱ καλύπτουσαι μὲ τὴν σκιάν των τὴν αὐλὴν ὀλίγον εἶχον ὑποφέρει ἐκ τῆς πυρκαϊᾶς, μόνον δὲ τὰ φύλλα τῶν παρὰ τὸ ἀποτεφρωθὲν οἰκοδόμημα δένδροιν ἤσαν κίτρινα καὶ μαραμένα. Ὄλιγιστοι δὲ ἐργάζονται ἢσαν πέριξ τῶν ἐρείπων, μαλλον ἔκ μέτρου προφυλάξεως ἢ ἐπὶ σκοπῷ πραγματικῆς συνδρομῆς; διότι πᾶς κίνδυνος εἶχεν ἥδη παρέλθει καὶ οἱ πλεῖστοι ἐσταύρωνον τοὺς βραχίονας. Οἱ Διονύσιος ἐκάθητο κατὰ μέρος ἐπὶ κορμοῦ δένδρου, ὑπολογίζων μετὰ λύπης, ἀλλ' οὐχὶ καὶ μετ' ἀπογνώσεως τὰς ἐπιγνωμένας αὐτῷ ζημιάς, καὶ ἀπεκρίνετο ἡσύχως εἰς τοὺς φίλους καὶ περιόκους χωρικούς, οἵτινες ἦλθον εἰς Ὁζεράπινην, οἵ μὲν ἐκ περιεργίας, οἱ δὲ ὅπως προσφέρωσι τὰς ὑπηρεσίας των. Ἡλιος γλυκὺς καὶ θερμὸς ἐφώτισε τὴν εἰκόνα ταύτην, καὶ δι τοσούτῳ σφοδρὸς ἀνεμος τῆς προτεραίας, μετεβλήθη εἰς αὖραν εὐώδη, ὡς καὶ ἡ φύσις αὐτῇ μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς νυκτὸς ἥθελε νὰ παρηγορήσῃ καὶ ἀναπλάσῃ ἐκείνους οἵτινες ἐγένοντο θύματά της.

Ἐξ ἐν τῶν κτιρίων ἄτινα ἀπελείποντο καὶ κατεψούντο ἄλλοτε ὑπὲρ τῶν ἀγρονόμων πρὶν τῆς ὑπάρξεως τοῦ πύργου, δύο θεράπαιναι παρεσκεύαζον δωμάτιόν τι ὅπως ἐγκαταστῇ ἐν αὐτῷ προσωρινῶς ὁ Διονύσιος μέχρι τῆς ἀνοικοδομήσεως τῆς καστίτης οἰκίας. Αἱ δύο ὄρλυαρι, μεταξὺ τῶν διπόιων εὐρίσκετο ἡ μάγειρος Λουΐζώνη, συνωμέλουν ἐνῷ εἰργάζοντο περὶ τῶν συμβίντων τῆς νυκτὸς, καὶ ἡ συνομιλία των δύναται φυσικῷ τῷ λόγῳ νὰ γρηγορεύσῃ ὡς ἐπίλογος; τῆς παρούσης ἴστορίας.

— Τρομερὰ νῦν, Ζαννέτα! ἔλεγεν ἡ Λουΐζώνη. Ναὶ τρομερὰ νῦν, δύναται κάνεις νὰ εἴπῃ ὅτι δύο τοιαῦται δὲν συμβαίνουσι καθ' ὅλην του τὴν ζωὴν! Εγὼ μάλιστα λέγω ὅτι πολὺ είναι καὶ μία μόνον τοιαύτη νῦν! Δεν ἡξεύω ἀληθιῶς πᾶς ζῷος ἀκόμη!

— Διέτρεξες κίνδυνον, Λουΐζώνη; ήρώτησεν ἡ σύντροφός της παχύσαρχος χωρική, ἀνταξία τῆς Λουΐζώνης κατὰ τὴν φλυαρίαν.

— Οχι, ἐγώ! διότι ἤματα ἐδῶ, Ζαννέτα, πολὺ μακρὰν τῆς πυρκαϊᾶς... Ἀλλ' ὅταν ἔλεγον ὅτι,

ὅ κύρ Διονύσιος καὶ ἡ Καλὴ Γυναῖκα ἐκάπσαν εἰς τὸν οἶκον, ἐνόμισα ὅτι θὰ τρελλαθῶ... Θεέ μου! ὑπάρχει χειρότερον πρᾶγμα παρὰ νὰ βλέπῃ τις ὅλην τὴν εἰσοδείαν μας καιομένην! Ὅπετχείην ἐν κηρίον εἰς τὴν Παναγίαν, ἀν μᾶς ἔσωζε, καὶ δόξαν νὰ ἔχῃ μᾶς ἐφύλαξεν! .. Ἀλλὰ, ἐξηκολούθησε καταβιθάζων τὴν φωνὴν καὶ λαμβάνων ἦθος περίλυπον, τὸ ὄποιον ἐνόμιζε κατάλληλον εἰς τὴν περιστασιν, γνωρίζεις τὸ νέον, Ζαννέτα; Γνωρίζεις ὅτι δὲν ὑπάρχει πλέον κύριος τῆς Ὁζεράπινης;

— Πῶ; Λουΐζώνη;

— Καὶ ἀγνοεῖς ὅτι ὁ Κ. Γρανσάμ ἀπέθυνεν ἀπόψε;

— Παναγία Δέσποινα! τί λέγεις; .. Τὸν εἰδον χθὲς τὸ ἐτπέρας ἀκόμη...

— Βίνε ἀλήθεια, Ζαννέτα, ὅτι τὸν εἰδες χθὲς ἀλλὰ σήμερον εὐρέθην πνιγμένος εἰς τὴν λίμνην κάτιθεν τοῦ πύργου, χωρὶς κάνεις νὰ ἡξεύῃ πᾶς συνέβη αὐτό.. Ἡ Κ. Λαμέρτου σήμερον ἐδιηγεῖτο ὅτι ἔπεσεν εἰς τὸ ὄδωρ ἐξ ἀπελπισίας ἵδιων τὴν πυρκαϊὰν ἀποτεφρούσαν τὸ ὄρατον αὐτὸν κτῆμα. Ἀπὸ πολλοῦ ἥτον ἀσθενής, καὶ φαίνεται ὅτι τὸ συμβάν αὐτὸν ἐγύρισε τὸν μυελόν... Ἔπειδὴ ὅμως εἰμιθα μεταξύ μας, δυνάμεθα νὰ εἰπωμεν διτι κακὴ φάμη διέτρεχε περὶ τοῦ κυρίου τῆς Ὁζεράπινης! Ἡ Καλὴ Γυναῖκα μᾶς ἐμπόδισε νὰ ὄμιλησωμεν περὶ τούτου ἀλλ' εἶνε τόσον βέβαιον, δισον ὅτι σὺ καὶ ἐγὼ εἰμεθα δύο τίμιαι κόραι.

— Τῷ ὄντι, εἶπεν ἡ Ζαννέτα ἀλλὰ τί λέγουν περὶ τοῦ κυρίου τῆς Ὁζεράπινης;

— Ἀφοῦ θέλεις νὰ μάθης, φαίνεται διτι ὁ Κ. Γρανσάμ δὲν εἶνε ζένος εἰς τὴν πυρπάλησιν τῆς ἐπαύλεως.

— Ἐλλα δάξεις ὅτι ιδιοκτήτης νὰ καύσῃ τὸ κτῆμά του; Ἀλλ' ὅλοι λέγουσιν ὅτι ὁ Ραβινότος ἔβαλε πῦρ.

— Καὶ ὁ εἰς καὶ ὁ ἄλλος, φιλτάτη μου, καὶ ὁ εἰς καὶ ὁ ἄλλος. Φχίνεται ὅτι συνεννοήθησαν.. Ἀλλὰ τὸν ‘Ραβινότον συνέλαβον οἱ χωροφύλακες, ὥστε θά λειψήθῃ καθάριμα ἀπὸ τὸν τόπον.

— Ἀλήθεια! Λουΐζώνη ἀλλὰ δὲν συλλογίζεσαι τὴν γυναικά του, τὰ δυστυχῆ παιδιά του;

— Η γυνά του οὐδενὸς πλέον ἔχει ἀνάγκην, διότι ἀπέθανε τὴν νύκτα ταύτην, καὶ δὲν ἡμέρως νὰ ζήσεις ὅτι ἡ κυρά μας σπανίως ἀπατάται. Σήμερον δὲ τὸ πρωτὶ ἔστειλε καὶ ἔλαβε τὰ παιδιά της

τὰ δόποικ πρὸς εἰκοσιτεσσάρων ὥρῶν δὲν εἶχον φάγει . . . Ήτο νὰ τὰ λυπηταὶ τις . . ‘Η καλὴ Γυναικα λέγει δὲ τὸ φροντίση περὶ αὐτῶν, ἔως οὖ μεγαλώσωσι; καὶ δὲ κύριος Διονύσιος δὲν ἐναντιοῦται διότι εἶναι συνειθισμένος νὰ ὑπακούῃ πάντοτε εἰς αὐτήν.

— Καὶ κάμνει καλὰ, Λουΐζώνη, ἀλλὰ δὲν μοι λέγεις τί συμβαίνει εἰς τὸν πύργον καὶ ἀν σκοπεύωσι νὰ κάμωσι διόλου μεταβολάς;

— Σήμερον τὸ πρωὶ θάπτουσι τὸν Κ. Γρανσάμ μὲ δῆλας τὰς τιμάς· ἔπειτα δὲ ή κυρία θὰ ἀναχωρήσῃ δι'; Αμιένη, ἔνθα ἔχει συγγενεῖς; καὶ θὰ διέλθῃ ἐκεῖ τὸν χρόνον τῆς χηρείας της. ‘Υπάρχει ἐδῶ ἐν ὅχημα μὲ τοὺς ἵππους του' φάίνεται δὲτι ὁ Κ. Ἀλφρέδος, τὸν γνωρίζεις, βέβαια τὸν ἀρχαῖον γγώριμον τῆς Κ. Ἀδελαΐδος, τὸν γενναῖον ἐκεῖνον νέον, ὅστις μᾶς συνέδραμεν χθές . . φαίνεται, λέγω, δὲτι θέλει νὰ τὴν συνοδεύσῃ ἀλλὰ ή κυρίχ δὲν τὸ ἐδέχθη, καὶ ή Καλὴ Γυναικα ἀντέστη ἐπίστης . . . Ἀλλ' ἀδιάφορον . . . αὐτὸς θὰ ἦνε ὁ κύριός μας, ἔγω σοῦ τὸ λέγω . . .

— Νομίζεις Λουΐζώνη;

— Εἴμαι βεβαιοτάτη· ἄρες νὰ παρέλθῃ ἐν ἔτος καὶ τότε τὸν βλέπεις . . .

— Εἴθε νὰ ἤνει καλλίτερος τοῦ ἄλλου Λουΐζώνη! Καὶ νομίζεις δὲτι θὰ ἔλθωσι νὰ κατοικήσωσιν εἰς τὸν πύργον;

— Νὰ σοὶ εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, πτωχή μου Ζαννέτα, δὲν τὸ πολυπιστεύω . . . Εδῶ ὑπάρχει μία

κακοτυχία, καὶ δόστις κατοικήσῃ εἰς Ὁζεραίν γίνεται δυστυχής. Ἰδὲ πόσαι κεφαλαὶ ἡλλαξαν ἀπὸ τινος χρόνου· ἐν πρώτοις ὁ Γρανσάμ, ἔπειτα ὁ Ράβινότος, τέλος ὁ κύριος Διονύσιος, δόστις . .

— Μὴ δμιούχης δι' αὐτό, Λουΐζώνη! ηξεύρεις δὲτι μᾶς ἀπαγορεύουσι νὰ δμιούχωμεν δι' αὐτό.

— Δόξα τῷ Θεῷ! εἴμαι γνωστή! εἰπεν ἡ μάγειρος μετ' ἐπάρσεως. Δὲν ἐπιθυμῶ ν' ἀναμηγγύωμαι εἰς τὰς μποθέσεις τῶν κυρίων μου καὶ νὰ σχολιάζω ὅτι εἶναι ἀνώτορόν μου. Ἀλλὰ, διὰ νὰ εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, εἰς τὴν Ὁζερχίνην ἔγειναν τόσα ἀσχηματικά πράγματα, ὅσα δὲν ἔπρεπε νὰ ἰδῃ τις εἰς ἓνα τίμιον τόπον! . . . καὶ ὀλίγον μὲ μέλει δόστις μὲ ἀκούση καὶ τὸ εἴπη.

‘Η ἀγαθὴ Αουΐζωνη δὲν ἔκρινεν εὔλογον νὰ ἔχει κολουθήση ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου τὴν συνομιλίαν μετὰ τῆς Ζαννέτας, ἡς γνωστὴ εἶναι ἡ φλυαρία· ἡρκέσθη λοιπὸν νὰ εἴπῃ δειλῶς καὶ στεναγμὸν βαθὺν ἐκπέμπουσα.

— Ελεεινὸν πρᾶγμα εἶναι εἰς τὸν ἄνθρωπον ἡ ζωὴ, Λουΐζώνη, ἀλλὰ ἀν ὑπάρχωσιν εἰς τὸν κόσμον τοῦτον καὶ ἀχρεῖοι ως τὸν Ράβινότον, ἡσως καὶ τὸν Γρανσάμ, διότι τέλος πάντων δὲν ηξεύρω ἀκριβῶς, εύρισκονται δύμως καὶ ἀγαθαὶ ψυχαὶ, ως τὴν Σουσάνναν Λαχμέρτου, καὶ τοῦτο ἀποβαίνει παρήγορον.

Καὶ ἡ δμιούλια κατέπαυσεν ἐπὶ τῆς σκέψεως ταύτης, τῆς ἀγοραίκης μὲν, ἀλλ' ἡτοις ἀποτελεῖ ἀπασαν τὴν φιλοσοφίαν τῶν μὴ σπουδασάντων αὐτήν.

ΤΕΛΟΣ.